

— Е, е, приятели, — провикна се Герасимъ — язъкъ за петокласното ни учение. Тука прости момчета дойдоха — редници безъ никакви нашивки и за месецъ-два кръстове за храбростъ вземаха и нашивки и направо на фелдфебелъ отскочиха. А какво сме ние, години минаха и нищо и никаквата отъ насъ. Ти поне, Стойчо, добре че съ нашивка дойде, та да имаме началство между насъ, обърна се той съ ирония къмъ другаря си, който бѣше ефрейторъ и старши на поста.

— Нѣма значение какъвъ си, — засегнатъ, отговори Стойчо — телефонистъ, писаръ или бачонкаджия, все едно. Хей противника отсреща, стига орденъ да искашъ и нашивки, върви, лови, прислушвай, не стой въ землянката на топло...

Герасимъ бѣше буденъ и амбициозенъ момъкъ. Той смѣташе, и съ такава мисълъ живѣеше, че войната е най-добриятъ случай, който може да му даде възможность да се отличи, да се говори за него и — дай Боже — да му окачатъ кръстъ за храбростъ, такъвъ, какъвто имаше баща му отъ Балканската война. И ако Герасимъ помнѣше приказка отъ баба си, най-хубавата приказка за него си остана онази, която баща му е разправялъ за войната, за геройството, съ което се е отличилъ, за да получи кръста си за храбростъ. Колко пжти